

Pastor PAVEL RIVIȘ TIPEI,
președintele Cultului
Creștin Pentecostal
din România.

Steaua care a răsărit din Iacov

De pe vârful muntelui Peor, de pe cea mai înaltă stâncă, profetul Balaam, cu mii de ani înainte, prevestea apariția unei Stele (a unei căpetenii), și chiar din profeție se deduc și atributele acestei căpetenii. El va fi o Stea deosebită, care se ridică din Iacov, cu următoarele atribute:

- O Stea care luminează;
- O Stea (toiag) care cârmuiește
- O Stea care mântuiește;
- O Stea care prăpădește.

O STEA CARE LUMINEAZĂ

Duhul profetic numea această căpetenie „Stea” pentru că ea avea să lumineze popoarele lumii, și această căpetenie nu era altcineva decât Domnul Isus Hristos.

El s-a definit pe Sine ca fiind „Lumina” atunci când spunea celor din jurul Lui: „... *Eu sunt Lumina lumii*” (Ioan 8.12).

Nașterea Domnului Isus a fost vestită ca o lumină care urma să împrăstie întunericul: „*Totuși, întunericul nu va împărați veșnic pe pământul în care acum este necaz. ...Poporul care umbla în întuneric vede o lumină, peste cei ce locuiau în țara umbrei morții răsare o lumină*” (Isaia 9.1-2).

Atunci când Domnul nostru S-a născut din fecioara Maria, acest eveniment a fost marcat de lumina emanată dintr-o stea nou apărută. Niște magi din Răsărit au văzut-o și au pornit în căutarea pruncului deosebit ce S-a născut. Ei au ajuns la Irod, împăratul iudeilor și l-au întrebat: „*Unde este Împăratul de curând născut al iudeilor? Fiindcă I-am văzut steaua în Răsărit și am venit să ne închinăm Lui*” (Matei 2.2).

Irod, când a auzit lucrul acesta, s-a tulburat, pentru că el era în

întuneric, era departe de lumină și întunericul nu poate birui lumina niciodată, pentru că, atunci când apare lumina, întunericul dispare. Spiritualizând lucrurile, așa avea să se întâmple și cu Irod.

Mesajul Nașterii Domnului Isus Hristos, transmis de îngeri păstorilor din câmpia Betleemului, din nou este însoțit de lumină: „*Și iată că un înger al Domnului s-a înfățișat înaintea lor, și slava Domnului a strălucit împrejurul lor...*” (Luca 2.9).

Mântuitorul Isus Hristos a fost Steaua care a luminat toată viața Lui, ba chiar El este mai mult decât o stea; El este Soarele nostru ce ne izbăvește din umbra morții, așa cum spunea preotul Zaharia în cântarea lui: „... *datorită mării îndurări a Dumnezeului nostru, în urma căreia ne-a cercetat Soarele care răsare din înălțime, ca să lumineze pe cei ce zac în întunericul și în umbra morții, și să ne îndrepte picioarele pe calea păcii*” (Luca 1.78-79).

El este Lumina lumii, adică este lumină prin Sine însuși, prin tot ce este El, prin tot ce face El, prin toată mișcarea Ființei Lui. Domnul Isus, lumina adevărată, a împlinit tot ce făgăduiau luminile care erau în lume înainte de venirea Lui. Lumina Stelei mesianice este

„*Îl văd, dar nu acum, Îl privesc, dar nu de aproape. O stea răsare din Iacov, un toiag de cârmuire se ridică din Israel. El străpunge laturile Moabului și prăpădește pe toți copiii lui Set.*”
(Numeri 24:17)

neîntrecută, a întrece strălucirea soarelui. Când eu intru în contact cu El, atunci se schimbă noaptea în zi în viața mea.

Lumina Domnului Isus este veșnică. Nimeni n-o poate stinge. Lumina Domnului este comparată cu lumina soarelui, iar noi știm că așa cum luna reflectă lumina soarelui, tot așa și noi, credincioșii, trebuie să reflectăm în lume lumina Domnului Isus. De aceea Mântuitorul afirmă că ucenicii Săi, între care ne numărăm și noi, sunt „...lumina lumii...” (Matei 5.14).

Datoria fiecărui credincios este să strălucească în bătaia razelor care vin de la El. Dacă vom privi la modul de reflectare a razelor solare vom constata că soarele își împrăștie lumina la fel de bogată asupra sticlei curate ca și asupra sticlei prăfuite, dar numai sticla curată răsfrânge lumina în totalitate, sticla prăfuită sau murdară umbrește mult lumina. De aici și concluzia: numai credincioșii curați din punct de vedere spiritual răsfrâng adevărata Lumină și prin aceștia strălucește Hristos, în timp ce omul cu viața murdară și păcătoasă este opac la lumina Stelei (lumina lui Hristos). După cum se știe, lumina este suma totală a culorilor spectrului. Raza de lumină trecută printr-o prismă se desface în culori. Culoarea nu dă lumină oricât de frumoasă ar fi. Câtă dreptate avea Goethe când zicea: „Culoarea este suferința luminii”!

Domnul Isus Hristos nu are culoare națională, politică, socială sau religioasă. Cine vine la El este izbăvit de păcat și de întunericul oricărei culori.

Este trist, dar trăim într-o lume care s-a împărțit în foarte multe „culori” și cu cât spectrul „culorilor” este mai diversificat, cu atât adevărata Lumină (Hristos) lipsește de aici. Biserica cea vie a Domnului Isus

Hristos nu este o religie (culoare) ea este cu adevărat lumină pentru că Mântuitorul a zis: „*Cine lucrează după adevăr vine la lumină*” (Ioan 3.21), „... *cine mă urmează pe Mine nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții.*”

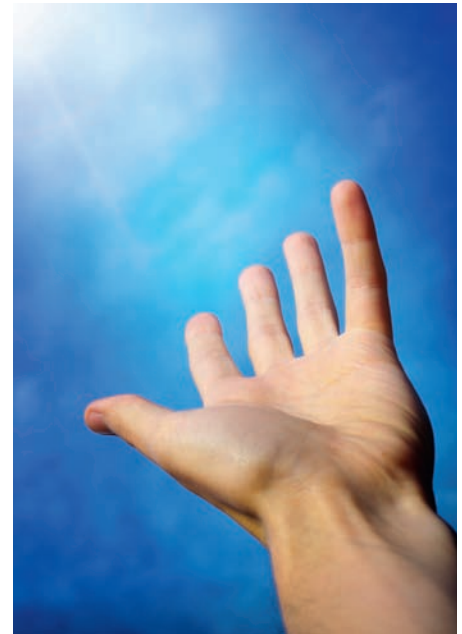
Lumea zace în întuneric. Inima omului este în întunericul spiritual. Omul, ca să poată primi Lumina, trebuie să părăsească tot ce ține de păcatul lumesc și să-L urmeze pe Domnul pe calea pe care a mers El aici pe pământ. Orice viață de pe pământ lipsită de lumina soarelui piere, moare; de aici și concluzia: orice om lipsit de Domnul Isus Hristos este sortit pierzării sau morții spirituale pentru veșnicie!

Nu teoria luminii, ci lumina însăși biruiește întunericul. Nu o cultură creștină despre Dumnezeu, despre Isus, despre Steaua pe care a văzut-o Balaam îndeapărtează păcatul din viața noastră, ci trăirea în Hristos și răspândirea Luminii divine în urmarea căii Domnului ne face fii ai Luminii.

O STEA CARE CÂRMUIEȘTE

In vedenia profetului Balaam cu privire la Domnul Isus Hristos, apare al doilea element: „... *un toiag de cârmuire se ridică din Israel*” (Numeri 24.17). Nu numai că Domnul Isus cârmuiește, El și domnește, chiar dacă mulți îi contestă această poziție. Momentan împărăția Lui nu a venit să izbească privirile, ci, dimpotrivă, ea este o împărăție tainică, așa cum o descrie apostolul Pavel: „*Căci împărăția lui Dumnezeu nu este mâncare și băutură, ci neprihănire, pace și bucurie în Duhul Sfânt*” (Romani 14.17).

Domnul Isus a fost rânduit să domnească și să cârmuiască în Cer și pe Pământ pentru că El este împărat și Domn în veșnicii, după cum spune Scriptura: „*Domnul este împărat în veci de veci*” (Psalmul 10.16); „*Al Domnului este pământul*

Steaua strălucirilor eterne

S-a aprins pe boltă steaua
Strălucirilor eterne
Și prin raze minunate
Calea de argint așterne.

Pe cărarea argintie
Trei drumeți se întâlniră
Magii - cititori în stele,
Cercetând, la drum porniră...

Raza stelei minunate
Îi purta, îndrumătoare,
Spre un împărat ce-aduce
Milă, pace și iertare.

Drumu-i greu, calea e lungă
Și obstacolele-s grele,
Dar cu râvna de-a-L cunoaște
Trec biruitori prin ele.

Și mergând pe-aceeași rază,
Au făcut întâi popasul
La Irod, dorind să afle
Ce îi povestește glasul.

Steaua sclipitoare, însă,
S-a aprins din nou pe boltă...
Pentru magi e semn din ceruri
Iar pentru Irod - revoltă...!

Emil Bulgăr

cu tot ce este pe el, lumea și cei ce o locuiesc!” (Psalmul 24.1); „Cine este acest împărat al slavei? Domnul oștirilor: El este împăratul slavei!” (Psalmul 24.10); „Căci un Copil ni s-a născut, un Fiu ni s-a dat și domnia va fi pe umărul Lui; îl vor numi: Minunat, Sfetic, Dumnezeu tare, Părintele veșnicilor, Domn al păcii.” (Isaia 9.6).

În Steaua pe care a văzut-o Balaam, el prevestește un Cărmuitor care se ridică din Israel. Într-adevăr, Domnul Isus Hristos este împărat al lui Israel, ca fiu al lui David. Dumnezeu I-a făgăduit acestuia că scaunul lui de domnie va fi stabil pentru totdeauna: „Și casa ta și împărăția ta vor dăinui veșnic înaintea Mea, și scaunul tău de domnie va fi întărit pe vecie” (2 Samuel 7.16).

Făgăduința de mai sus nu este pentru David și nici pentru urmașii lui, al căror tron a fost răsturnat definitiv de Nebucadnețar în anul 585 î.Hr.; făgăduința îi era adresată în exclusivitate lui Isus, pentru că îngerul Gavril îi spune Mariei: „... Îi vei pune numele Isus. El va fi mare, și va fi chemat Fiul Celui Preaînalt; și Domnul Dumnezeu Îi va da scaunul de domnie al tatălui Său David. Va împărăți peste casa lui Iacov în veci, și Împărăția Lui nu va avea sfârșit” (Luca 1.31-33). Mântuitorul nostru are drept de împărat prin naștere.

El este împărat pentru trei motive:
- pentru că El este Dumnezeu;
- pentru că El este descendent din David;
- pentru că El este Fiul omului, Cel care a murit și a înviat.

Poporul lui Israel I-a respins domnia și cărmuirea, dar acest refuz nu I-a afectat dreptul Său împărătesc. Momentan El are o împărăție spirituală, dar va face uz de drepturile Sale de împărat la apariția Lui slăvită când va domni și va cărmui atât Israelul, cât și neamurile. Adevăratul David (cel cu promisiuni profetice) se

va sui pe scaunul de domnie al Tatălui Său, stăpânind și cărmuind tot pământul, iar Tatăl îi va spune: „Scaunul Tău de domnie, Dumnezeule, este în veci de veci; toiagul domniei Tale este un toiag de dreptate: Tu ai iubit neprihănirea și ai urât nelegiuirea, de aceea, Dumnezeule, Dumnezeul Tău Te-a uns cu un untdelemn de bucurie mai presus decât pe tovarășii Tăi” (Evrei 1.8-9).

O STEA CARE MÂNTUIEȘTE

Înainte ca Domnul Isus Hristos să se nască, înainte ca să răsără Steaua despre care a vorbit Balaam, un înger al Domnului s-a arătat lui Iosif, logodnicul Mariei, într-un vis, și i-a zis: „Iosife, fiul lui David, nu te teme să iei la tine pe Măria, nevastă-ta, căci ce s-a zămislit în ea este de la Duhul Sfânt. Ea va naște un Fiu, și-i vei pune numele Isus, pentru că El va mântui pe poporul Lui de păcatele sale” (Matei 1.20-21).

Nașterea Domnului Isus Hristos rămâne cea mai mare minune a tuturor veacurilor.

Întruparea Mântuitorului a căpătat valoarea unui eveniment cu urmări binecuvântate pentru eternitate. Steaua care a răsărit, prin Lumina ei, a împărșiat întunericul, disperarea și necazul, așa cum proorocise Isaia cu șapte sute de ani înainte: „Totuși întunericul nu va împărăți veșnic pe pământul în care acum este necaz. După cum în vremurile trecute a acoperit cu ocară țara lui Zabulon și țara lui Neftali, în vremurile viitoare va acoperi cu slavă ținutul de lângă mare, țara de dincolo de Iordan, Galilea Neamurilor” (Isaia 9.1).

Venirea pe pământ a Fiului lui Dumnezeu a rezolvat problema mântuirii omului și aducerea lui înapoi, acasă, la sânul Tatălui ceresc. Isus este singura soluție pentru situația dezastruoasă în care se găsește omul păcătos, pentru că El

Te-am confundat

Te-am confundat,
Isus, cu Moș Crăciun
Și ne-am uitat prea mult la sacul Tău.
Și chiar acum, când Te sărbătorim,
Să fii pe primul loc e atât de greu!
Facem cu toții mese, cozonaci
Și-n casă aranjăm mult mai frumos.
Numai de Tine parcă am uitat,
Deși-n colinde veșnic e Cristos.
Dar apropo, Tu vrei câte ceva,
Că totuși astăzi este ziua Ta?
Ți-am mai scăpat un ban
din când în când
Și vorbe bune parcă am mai spus,
Ți-am dat și de mâncare uneori,
Iar de rugat, noi ne rugăm nespus.
Nici n-am putea, de fapt,
să nu o facem?
Ne trebuie atâtea, fel de fel,
Ne trebuie atâtea...însă pare
Că nu ne trebuie la fel de mult și El.
Te-am confundat,
Isus, cu Moș Crăciun
Și ne-am uitat prea mult la sacul Tău,
Deși e ziua Ta și Îți cântăm,
Să fii pe primul loc e atât de greu!
Dar măreția Ta ne copleșește,
Ne-ai ajutat așa mărunți cum suntem,
Ne-ai vindecat de boli și durere,
Și între noi de foame nu se pierd.
Ne-ai îndreptat copiii când greșeau,
Pe cel ce ne-asupra l-ai ostoit.
Ne-ai dat un zâmbet
să-l purtăm pe chip
Și zbuciumul din suflet ne-ai oprit.
Pe palme ne-ai purtat,
chiar și în brațe,
Dar de ajuns nu-i parcă niciodată,
Că frați noi reușim să fim în parte
Și-n parte e credința noastră toată.
În parte este inima cu Tine,
În parte mulțumim că ne e bine,
În parte ne îndreptăm spre mântuire
Și-n parte avem în suflete iubire.
Alungă, Doamne sfinte,
acest „în parte”,
Ca inima întregă s-o dăm Ție,
Mai fă-ne-un dar, Isus, de ziua Ta,
Iubire întregă, deplină să ne dai,
Ca încărcăți în suflete cu ea,
Să ne-dreptăm creștini
deplini spre Rai.

Mina Ianovici

este: **LUMINĂ** - pentru cei ce sunt în întuneric; **MÂNTUIRE** - pentru cei ce sunt în păcat; **BUCURIE** - pentru cei ce sunt în necaz; **MEDIC** - pentru cei bolnavi; **ELIBERARE** - pentru cei ce sunt robi; **VIATĂ** - pentru cei ce sunt morți; **CAPUL** - pentru Biserica; **MIRELE** - pentru Mireasă.

Lumina care a răsărit cu două mii de ani în urmă este veșnică. În lume sunt multe „lumini”, dar numai Lumina Stelei pe care a văzut-o Balaam este Lumina care aduce mântuirea. Celelalte lumini pot înșela, „*căci multe căi par omului bune, dar la urmă duc la moarte*” (Proverbe 14.12). Lumina filozofiei, lumina artelor, lumina orânduirilor pământești, lumina unor religii, nu de puține ori, au condus la un întuneric spiritual, îndepărtând pe om de adevărata Lumină, de Hristos. Este suficient să ne amintim de „ideologia” și „lumina” orânduirii comuniste,

sau de religiile hinduse, islamice etc. și înțelegem ce valoare mare are lumina Stelei care a răsărit: Domnul Isus Hristos!

În fața Luminii mântuitoare ne proșternem și Îi spunem: „... *din veșnicie în veșnicie, Tu ești Dumnezeu*” (Psalmul 90.2).

Exilat pe insula Sfânta Elena, după ce a pierdut bătălia de la Waterloo, Napoleon Bonaparte spunea generalului Bertrand: „Credeti-mă, eu cunosc oamenii: Isus Hristos a fost mai mult decât un om... Dacă Socrate ar intra în cameră, noi l-am onora ridicându-ne în picioare, dar dacă ar intra Hristos, noi ne-am arunca la picioarele Lui și ne-am închina.”

O STEA CARE PRĂPĂDEȘTE

”... *El străpunge laturile Moabului, și prăpădește pe toți copiii lui Set*” (Numeri 24.17).

Lumina Stelei văzută de prooroc trebuia să împrăștie (prăpădească) întunericul. Împărăția pe care Domnul Isus Hristos avea să o întemeieze era o împărăție a sfințeniei și luminii, așa cum specifica apostolul Pavel: „*Căci știți bine că niciun curvar, niciun stricat, niciun lacom de avere, care este un închinător la idoli, n-are parte de moștenire în împărăția lui Hristos și a lui Dumnezeu*” (Efeseni 5.5).

Toate împărățiile întunecoase ale lumii, bazate pe sisteme draconice, vor capitula în fața împărăției lui Hristos: „*Cine păcătuiește, este de la diavolul, căci diavolul păcătuiește de la început. Fiul lui Dumnezeu s-a arătat ca să nimicească lucrările diavolului*” (1 Ioan 3.8).

În sens real, Moab și Set nu au nimic comun cu împărăția lui Dumnezeu, mai degrabă se complac în întunericul păcatului, iar Steaua văzută de Balaam va străpunge întunericul Moabului și va prăpădi păcatul.

Dumnezeul nostru are multă dragoste și bunătate, dar are și asprime, atunci când e vorba de întuneric și păcat. Apostolul Pavel ne îndeamnă zicând: „*Uită-te dar la bunătatea și asprimea lui Dumnezeu: asprime față de cei ce au căzut, și bunătate față de tine, dacă nu încetezi să rămâi în bunătatea aceasta; altfel vei fi tăiat și tu*” (Romani 11.22).

Toți cei ce trăiesc în păcat sunt pe domeniile moabite și setite, pe care, conform viziunii profetice, Domnul Isus Hristos le va nimici. Este de dorit, deci, să alegem împărăția luminată a lui Dumnezeu.

Mă rog ca Isus Hristos, Steaua răsărită din Iacov, să aducă tuturor credincioșilor penticostali lumină sfântă și bucurie în suflete, în familii și în Biserici. Dumnezeu să vă binecuvânteze!

